

'Kad na izbore izađe deset ljudi i banke propadnu, Hrvatska će ozdraviti'

Islanđani su odbili sanirati dug, pustili su banke da propadnu, nakon čega su se oporavili od najvećeg gospodarskog sloma u povijesti – ističe Krešimir Mišak, uz napomenu da je islandski primjer dragocjen zato što bi i sve ostale zemlje mogle učiniti isto što i Islanđani.

Dok u Hrvatskoj na tisuće ljudi svaki dan dobiva obavijest da im je račun blokiran zbog neplaćenih računa i ovrha te dok premijer Milanović strancima prodaje i posljednju hrvatsku banku te najstariju osiguravajuću kuću u ovom dijelu Europe, dotle banke u stranom vlasništvu i dalje na domaćem tržištu ostvaruju fantastičnu, u zemljama odakle potječu i nezamislivo veliku dobit.

Prodaju sve resurse lažući da nemaju alternative

Zemlje u regiji u isto vrijeme prodaju vlastite otoke, morske i zračne luke, zalihe zlata, najvrjednije palače, vodoopskrbne sustave, pa čak i cijele dijelove obale kako bi vratile kamate na dug (ne glavnicu), a njihovi vodeći političari sve to pravdaju riječima 'nemamo alternative'.

Malo tko, međutim, primjećuje da su ti političari (primjerice novi talijanski premijer Monti i grčki Papademus) ustvari ljudi koji su krizu i izazvali. I Monti i Papademus kadrovi su, naime, banke Goldman-Sachs koja je i odgovorna za veliku svjetsku krizu 2008. godine, obojica su, koje li slučajnosti, članovi Trilateralne komisije, a Monti je uz to i član tajnovite Družbe Bilderberg! Njih dvojica vjerojatno znaju zbog čega tvrde da Grčka i Italija 'nemaju alternative', dok u isto vrijeme stišću gas u državnu propast.

No, zašto Hrvatska slijedi njihov primjer? Vode li i nas marionete velikih svjetskih igrača, kojima je cilj bez ijednog metka zarobiti sve naše resurse?

Nove ideje su najgora noćna mora za vladajuće elite

- Alternativa lošem grčkom primjeru postoji, no o tome glavni mediji uglavnom ne pišu. Tako primjerice o Islandu koji je na jednostavan način izbjegao bankrot više nigdje ne možete pročitati ni slova. Činjenica je, međutim, da su o Islandu izvještavali doslovce svi velike svjetski mediji sve dok im je prijetio gospodarstveni i financijski kolaps kakvog svijet nije vidio. Čim su spasili glavu, uslijedila je šutnja. Dobra vijest je dakle napoželjna vijest, jer bi iz dobre vijesti mogla niknuti nova ideja, a nove ideje su najgora noćna mora za vladajuće elite. Tako se ni kod nas ne piše da je Hrvatska zadužena puno manje nego većina europskih zemalja. Vijest da je Hrvatska dužna 65 posto vrijednosti vlastitog BDP-a, dok je većina europskih zemalja zadužena i više od 100 posto BDP-a, ni u Hrvatskoj nije dobrodošla. No, ionako se radi o nečemu što se planira brzo promijeniti. Kako sve mjere sanacije nigdje nisu urodile plodom, neće ni kod nas. A sve dok je tako, jasno je da je na djelu skrivena namjera - urota, a ne tek slučajni spoj

negativnih okolnosti i nepsosobnosti, kako se to obično predstavlja. Da bi se stanje promijenilo potreban je radikalan zaokret, neki potpuno drugačiji pogled na stvari od ovog koji se nameće – smatra Krešo Mišak, popularni bloger i voditelj emisije Na rubu znanosti, s kojim smo razgovarali o sve prisutnijoj i sve prepoznatljivijoj svjetskoj zavjeri i njezinim autorima, koji se više ni ne trude djelovati u tajnosti...

Složni građani u stanju su prevrnuti svijet naglavačke

- Za razliku od drugih zaduženih naroda, Islanđani su odbili sanirati dug te su pustili da banke propadnu. No to nije prošlo tek tako. Njihov je premijer isprva tražio da građani saniraju banke govoreći im da nemaju drugog izbora. No Islanđani su danima izlazili na ulice i protestirali protiv takve politike, sve dok nisu izborili referendum. Tada su odlučili pustiti banke da propadnu, a premijeru su kasnije sudili zbog nesavjesnog rada. U međuvremenu su se oporavili od najvećeg gospodarskog sloma u povijesti, što u većini medija ni kratkom viješću nije zabilježeno – ističe Mišak uz napomenu da je islandski primjer dragocjen upravo zato što bi i sve ostale zemlje mogle učiniti isto što i Islanđani.

Okupacija stavova i uvjerenja ključna je poluga moći

- Ako je planet kavez u kojem je većini namijenjena uloga robova, očito je da se problem ne može riješiti na razini na kojoj je stvoren. Zato je potreban radikalan zaokret. Kako ga provesti? Prije svega nesuradnjom sa sustavom i s onima koji su problem stvorili, odnosno nedopuštanjem da isti ti okupiraju naše stavove i uvjerenja. Okupacija stavova i uvjerenja ljudi je ključna poluga moći. Na taj način ljudi za nametnute stavove i uvjerenja, koji su uglavnom neistiniti, misle da su njihovi vlastiti. Potom, na temelju tih zapravo tuđih stavova daju pristanak (ponekad prešutni) da se implementiraju određene mjere, od kojih im sve do jedne ne idu u prilog. Znači veliko spremanje svijeta mora početi u vlastitoj glavi. Potom se može preliti na beskonačno puno svakodnevnih situacija. Ako ti je šira slika jasna, onda ćeš lako birati smjer na malim križanjima. Recimo, banalan primjer, možeš maknuti posrednike i neposredno trgovati. Sir, mlijeko i grincajg kupiti od kumice na placu, a ne od prekupaca ili u trgovačkom centru. Može se iz banke povući sav svoj novac i ne dozvoliti banci da njime raspolažu i da na temelju sto kuna tvoje štednje izdaje tisuću kuna kredita nekom drugom, tog u biti nepostojećeg novca na koji će ubirati kamatu i ponekad sasvim opipljive nekretnine. Najjednostavnije, može se ignorirati izbore te tako političarima oduzeti svu moć koju imaju. Jer kada bi tri milijuna Hrvata cijelom sustavu okrenulo leđa, političari više ne bi mogli govoriti da rasprodaju resurse i skupo se zadužuju za naše dobro. Zamislite da na izbore izađe svega deset ljudi: tko bi tada mogao vladati u ime građana? Danas, međutim, imamo situaciju da dvjestotinjak saborskih zastupnika i članova Vlade odlučuje o svemu, a da milijuni građana s tim nemaju baš nikakve veze – ističe Mišak te dodaje da je i sam godinama s velikom nadom izlazio na izbore, glasovao za lijeve, srednje i desne, sve dok nije shvatio da se smjenom vlasti u društvu baš ništa ne mijenja.

'Ne gledajte televiziju i izbjegavajte posrednike među ljudima'

Ignorirajući televiziju i druge masovne medije, čovjek bi se brzo očistio od okupacije stavova i uvjerenja, nakon čega bi zaključke mogao donositi potpuno nezavisno. Tada bi vjerojatno puno lakše prihvatio mogućnost da ljudi i danas, kao nekad, mogu između sebe bez posrednika

razmjenjivati razna dobra. Rajčicu za krumpir, šljive za jabuke, kukuruz za pšenicu. Osim toga, na svijetu postoji puno pokreta alternativnih valuta, znači inovativnih vrsta novca koji služi onome čemu novac i treba služiti - za razmjenu energije - a da pri tom ne predstavlja dug od samog puštanja u opticaj. Valja tu ispričati priču jednog američkog seljaka kojemu banke uslijed krize nisu htjele izdati kredit, pa se revoltiran obratio susjedima. Zamolio ih je da unaprijed plate po deset kilograma krumpira te se obavezao da će im, kad krumpir dozrije, umjesto deset izručiti po dvanaest kilograma za istu cijenu. Ljudi su pristali, pa su na kraju svi bili zadovoljni. U vrijeme krize mnogi su počeli međusobno izmjenjivati i rad, recimo kroz alternativni sustav zvan 'Hours', tako što je, primjerice, pekar mijenjao tri radna sata s vrtlarom, koji je pak svoja tri radna sata 'istrgovao' s nekim informatičarem, restoranom ili wellness-centrom, pri čemu im nikakav drugi novac nije bio potreban. Usred krize u rijetke se medije probila i priča iz jednog gradića u Engleskoj gdje su lokalne vlasti u dogovoru sa stanovništvom odlučile umjesto cvijeća na svim zelenim površinama saditi povrće. Plodove su u ljeto i jesen ubirali svi koji su htjeli i morali – ističe Mišak, koji potom primjećuje da je neka zanimljiva razmišljanja čuo od čovjeka kojega je dobar dio javnosti, odnosno medija, iz nekog razloga omalovažavao i ismijavao.

Dobre Pernarove ideje

Slušao sam Ivana Pernara koji je zaključio da Hrvatska narodna banka nema ulogu središnje banke nego je zapravo jedna velika mjenjačnica novca. Ona ne financira hrvatsku proizvodnju, već samo eure pretvara u kune i obratno. Država se zbog toga zadužuje kod privatnih banaka, a čim se zaduži već je dodatno dužna iznos kamata na kredit. Na taj način država nikad neće moći vratiti dug već će se samo nastaviti još više zaduživati, kako bi mogla vraćati sve veće dugove. Tako se i ulazi u dužničko ropstvo. Da se to ne bi dogodilo, Pernar je predložio da HNB prvo ukine valutnu klauzulu (tada bi recimo 200 eura rate postalo 1500 kuna rate) pa tek onda devalvira kunu pustivši veliku količinu novca u opticaj. Tako bi, recimo, plaća od petsto eura umjesto tri i pol tisuće kuna postala sedam tisuća kuna, a kredit bi i dalje bio 1500 kuna. Kredit bi bilo lako plaćati, izvoz bi dobio vjetar u jedra, ljudi bi imali više novca pa bi porasla potražnja, a ne bi se dogodio tragični scenarij koji svi imamo u glavi kad se spomene devalvacija kune, a koji proizlazi iz činjenice da je većina kredita dignuta u stranim valutama. Što je također glupo, kad svi dobivamo plaće u kunama, kad u dućanima kupujemo za kune - zašto bi se uopće davali krediti u drugim valutama, pa se onda rata mijena u skladu s promjenama tečaja, što se pokazalo kao katastrofa u slučaju švicarskog franka - kaže autor bloga 'Preko ruba znanosti'.

Kad bi Rohatinski tiskao kune, banke bi popušile, a građani profitirali

- Ne kažem da je gore navedeni scenarij jedini moguć, čak ne tvrdim niti da je nužno dobar ili da nema boljeg, ali mi se zdravorazumski čini u najmanju ruku kao ideja vrijedna razmatranja i javne rasprave, a ne ignoriranja. Ali ne, u novinama ćete samo naći pohvale kako HNB uporno brani tečaj kune svim sredstvima i bez obzira na posljedice. No, kad bi bilo prema gornjem scenariju, kad bi Hrvatska narodna banka otisnula novac i tako pokrila deficit, građanima bi bilo lakše, ali banke bi svakako 'popušile'. O takvim se idejama ne raspravlja pa nikad nećemo saznati 'što bi bilo kad bi bilo' jer naši guverneri ionako štite prije svega interese banaka, a ne građana ili države, zbog čega su, vjerujem, i Škreb i Rohatinski bili nagrađivani kao najbolji guverneri narodnih banaka od svojih svjetskih kolega. Mislim da je prvi čak nastavio raditi za Svjetsku banku, ako se ne varam, u Albaniji. Ne vjerujem da su im bankarske strukture te

nagrade dale zato jer su štitili interese naroda, prije zato što su dosljedno provodili politiku bankarske oligarhije – primjećuje Mišak te zaključuje da ljudi i naizgled nerješive probleme kvalitetno riješe onog trenutka kada počnu kreativno razmišljati i ne slušati one koji im uporno govore da postoji samo jedan put koji 'nema alternative'.

Preneseno sa: http://www.dnevno.hr/

